

המשך סיפורו של עידוא בן גוריון על נשואיו עם הדוגמנית

באריקאדות של סוכריות

אותה, הועברה לבית-חולים אמריקאי, ואסור לאיש לבקרה. לאחר חקירה קצרה התברר לי שדוריאן נלקחה מיד מנמלי-התעופה לניו-יורק בהול ומסוכן. הצלחתי לראותה רק לאחר יומיים של ציפה בפאריס.

כשסוף סוף הצלחתי לראותה, הבאתי והגשתי לה פרחים ויין. לאחר כשבוע יצאה דוריאן מבית-החולים. נסענו יחד אל מחוץ לעיר, לאחד המקומות הכי יקרים והכי יפים בעולם: מונפור-למורי.

חמשה קילומטרים ברגל. מסתבר שהיתה גם שביתת מוניות. שמתי את החפצים בחורבה הפריסאית שלי. החלפתי את הבגדים המלוכלכים שלי בבגדים שנראו פחות מלוכלכים, ונכנסתי לתחנת המטרו. אבל גם המטרו שבת. אז הלכתי ברגל עוד ארבעה קילומטרים, הגעתי לבסוף אל ביתה של דוריאן, בדיוק בשעה היעודה.

העזרת פתחה לי את הדלת, וכששאלתי על דוריאן, אמרה: "אתה לא יודע מה קרה לגברת? ביום שעזבת

מאה

רחל המרחלת

לפני כשבועיים, יומיים לפני תחילת הגירושין הסנסציוניים של עידוא בן גוריון מדוריאן לי, צילצל עידוא מפאריס לדוריאן, הנמצאת בהריון, וניסה לשכנע אותה למנוע מעצמה את התרפה הכרוכה במשפט הגירושין, ואת ההרס הכלכלי שימיט עליה החוק במקרה זה. כי לפי כתב-הנשואין, יחולק ביניהם כל הרכוש הרב שלה, המסתכם בכמה מיליוני דולר, במקרה גירושין. אמר לה עידוא: "דוריאן, אני בפאריס, אני מציע לך שניפגש לפני המשפט. מצדי את יכולה להקיף את עצמך בשיחה בכול מיספר של עדים הנראה לך". תגובתה של דוריאן: "אני מעדיפה להקיף את עצמי עכשיו במקלעים". והיא מיהרה לנתק את השיחה. איך הפכה אהבת הנוג התמוה הזו לשינאה תהומית? על כך מספר עידוא בן גוריון, בהמשך וידויו הסנסציוני.

באפריל 1964, יצאתי לאירופה לארגן מסע של ה-תרנגולים. שלחתי כחמישים מכתבים לאירופה, אל מכרים משכבר הימים, ובין יתר המכתבים היה אחד לדוריאן. מאמסטרדם קיבלתי מיברק ממנה למלון: "בוא במהירות — באהבה, דוריאן".

את דוריאן הכרתי שנתיים קודם לכן בפאריס, ביוזמתי, ויצאנו כמה פעמים. זה היה לאחר שבאתי אליה כדי לתת לה את ספרי לקריאה. אבל אז רק התיידדנו, ותו לא.

★ ★ ★

גברת, לא עזמה

מתי מאמסטרדם לפאריס, והתקשרתי עם דוריאן. באותו ערב כבר נפגשנו, ואחרי שחפפנו זה לזה את הראש בשמפניה, אצלה בבית, נסענו למסעדה. שם פשוט שכחנו לאכול. המשכנו לשחות, וכשהמלצרים התחילו להפוך את הכסאות על השולחנות, יצאנו ונכנסנו לתוך מונית, וישר אל בית-המלון שלי.

דוריאן, דוריאן, דוריאן — גבוהה, עצומה, נהדרת, ילדותית, מכשפה, תמימות, ויפה שלא מן העולם הזה. חדר עלוב במלון סוג י"ג, בירכתי סאן-זרמן-דה-פרה. שימלת שול ובגדי איחור, הרגשה כמו להיות בתוך שלולית של שוקולד. תחושה כמו להרים את נס המרד על בריקדות של תופינים. ודוריאן לי מטקסט הפכה לשלי אותו הלילה. לפנות בוקר לויתי אותה הביתה. בפתח המלון עמד שוער-הלילה של מלוני, צרפתי שיכור בן 109, שאמר בגיחוך: "להתראות מדמואל!". דוריאן ענתה בתקיפות "מאדם", כשהחיוך לא מש משפתותיה.

ככה זה נמשך ארבעה ימים במלוני. עוד בהיכרותנו הראשונה, לפני שנתיים, ידעה דוריאן שאני מכור לכדור רים. עכשיו היא הבחינה בזה שוב, אבל הודת לרצונה העז של דוריאן התגברתי סופית על הכדורים האדורים. כל בוקר היתה חוזרת דוריאן, בימים האלה, אל חמשת ילדיה, אל שלוש המשרות, אל שני החתולים, ואל 110 הדוגמניות שלה. ואילו אני הייתי ממשיך בפעילות נמרצת כדי לשכך את התרגומים, הפעם בצרפת.

ב-29 לחודש הייתי צריך לטוס לאנגליה, בענייני הלהקה. דוריאן ליחתה אותי לנמל-התעופה בינואר לא-גורמלי, שנהג בו אדם בשם זורזי, שלאחר-מכן היה גם אחד משני העדים בחתונתנו. זורזי זה היה אחד מהמתרוממים המפורסמים ברומא, כבן 40, שנרדף על-ידי משטרת איטליה.

★ ★ ★

מה קרה לגברת?

הגענו לנמל-התעופה, וקבענו להיפגש בדיוק בעוד ארבעה ימים, הפעם בדירתה של דוריאן, דוריאן נראתה קצת מוזרה אותה שעה בנמל-התעופה, אבל אני לא שמתי לב לכך. ססתי ללונדון, ומשם לבריסל. בעומדי לחזור משם לפאריס, נתברר לי, כי עקב שביתת הרכבות כל מקומות-הטיסה לפאריס תפוסים. כל הלילה הסתובבתי בבריסל, כדי לחפש אחרי מקום-טיסה, ורק בבוקר מצאתי. נשבעתי לעצמי שאעשה הכל על מנת להגיע בשעה היעודה לדוריאן, וסחבתי את המזוודות שלי מרחק של סתמי לפאריס.

הפילה את ילדה. לפי דבריו של עידוא, נמצאת דוריאן גם בימים אלה בהריון. יש לה, כידוע, חמישה ילדים מארבעה נישואין קודמים. איתם התיידד עידוא בזמנו.

האם לפי דבריו של עידוא, היתה דוריאן בהריון בעת נשואיהם. דוריאן לא הכחישה זאת בעת שהותה בירח-הדבש שלה עם עידוא בארץ. מאוחר יותר